

μεγάλην διασκέδασιν εἰς τοὺς γείτονας. Ἰδα ποτὲ αὐτὸν τρέχοντα ἐπάνω εἰς τὸ περίφραγμα τοῦ κήπου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔτυχε νὰ ᾔηται δεμένον σχοινίον δι' ἄπλωμα. Εὐθὺς ἔλυσεν αὐτὸ, καὶ ἤρχισε νὰ τὸ περιπλέκη καὶ νὰ δένῃ κόμβους, ἐπιδεικνύοντάς τας χεῖρας αὐτοῦ μεταχειριζόμενος· ἀφοῦ ἔδενε κόμβον τινα δυσκολώτατον, ἐσήκονε τὴν κεφαλὴν, κ' ἐκύτταζε τριγύρω μὲ θρίκμβον ἐνταυτῷ καὶ μὲ φόβον μὴ φανερωθῇ, ἕως οὗ ἐξελθοῦσαι, τέλος, αἱ γυναῖκες μὲ τὰ κοφίνια τῶν ὑγρῶν φορεμάτων, ἐδίωξαν αὐτὸν μὲ τὸ σάρωθρον.

Πίθηξ, εἰς πόλιν τινα δεικνυόμενος, ἐνοστιμεύθη τὸ σκιαδῖον (παρασόλι) μιᾶς νέας· ἐξέτεινε δὲ τὴν χεῖρά του, καὶ τόσον ἐπέμενε νὰ τὸ λάβῃ, ὥστε τοῦ τὸ ἐνεπιστεύθησαν. Ὁ πίθηξ τὸ ἤνοιξε, τὸ ἐκράτει ὑπὲρ κεφαλῆς, κ' ἐπεριπάτει μ' αὐτὸ, ὑπερευχαριστημένος· ἐστάθη δὲ τῶν ἀδυνάτων νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ, χωρὶς τὴν τοῦ φύλακος μεσολάβησιν.

Ὁ οὐραγγουτάγγιος εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἀφ' ὅλα τὰ ζῷα τοῦ πιθηκίου εἶδους· ἔχει δὲ τὴν μεγίστην μὲ τὸν ἄνθρωπον ὁμοιότητα. Τέλειος γενόμενος, ἔχει σχεδὸν πέντε ποδῶν ὕψος· διὰ δὲ τῆς ὑποστηρίξεως ῥάβδου, τὴν ὁποίαν κρατεῖ μὲ τὴν μίαν χεῖρα, περιπατεῖ ὁρθος, ὡς ὁ ἄνθρωπος. Οἱ πίθηκες οὗτοι εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ εἰς τινα μέρη τῆς Ἀσίας, καὶ ὅταν ἡμερωθῶσιν ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους, διδάσκονται νὰ κοπανίζωσι σῖτον εἰς ὄλμον, νὰ φέρωσιν ὕδωρ εἰς σταμνίον ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ νὰ ἐκτελῶσι πολλὰς οἰκιακάς ὑπηρεσίας. Ἐφάνησαν τινὲς εἰς τὴν Εὐρώπην, οἵτινες εἶχαν μάθει νὰ νίπτωσι ποτήρια, καὶ νὰ οἰνοχοῶσιν. Ἐνας, εἰς τὸ Λονδίον καὶ εἰς τοὺς Παρισίους δευχθεὶς, ἐπρόσφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ἐρχομένους, καὶ ὠδήγει αὐτοὺς εἰς τὸν θάλαμον· Ἐλάμβανε καδῆκλαν, καὶ ἐκάθιζεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐξεδιπλὼν τὸ χειρόμακτρον, ἔτρωγεν ἀπὸ τοῦ πινάκιον μὲ κουτάλιον ἢ περόνιον, καὶ ἐσπογγίζε τὸ στόμα καὶ τὰς χεῖράς του, ὅταν ἀπέτρωγεν. Ὁσάκις ἐπεθύμει τῆς, ἔφερε τὸ κουπάκιόν του, ἔβαλε ζάχαριν καὶ γάλα, καὶ ἔχυνε τὸ τῆς ἀπὸ τὸν προχύτην, πάντοτε ἀφίνων αὐτὸ νὰ κρυσθῇ πρὶν τὸ πῖν.

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ.

Εἰς τὸ ἕκτον καὶ ἑβδόμον κεφάλαιον τῆς Γενεσεως περιγράφει ὁ Μωϋσῆς τὸν ἐπὶ Νῶε συμβάντα παγκόσμιον κατακλυσμὸν, ἐκ τοῦ ὁποῦ, ὡς λέγει ὁ Πέτρος, ἔκτω ψυχὰι μόνον ἐσώθησαν.

Αἱ ἁμαρτίαι τῶν ἀνθρώπων ἦσαν ἡ αἰτία τοῦ κατακλυσμοῦ· συνέβη δὲ τὸ 1656 ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου· δυσκολεύονται ὁμῶς οἱ ὑπομνηματισταὶ ὡς πρὸς τὸν μῆνα, κατὰ τὸν ὁποῖον ἤρχισε. Διάφοροι ἐκ τῶν πατέρων ἦσαν γνώμης, ὅτι ἤρχισε καὶ ἐτελείωσε κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ ἐνιαυτοῦ· ἐννοοῦντες διὰ τοῦ δευτέρου μηνός, τὸν ὁποῖον ὁ Μωϋσῆς ἀναφέρει, τὸν δεύτερον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἀρχόμενον ἀπὸ τὸν Νισάν, (Μάρτιον Ε. Π.) περὶ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν. Ἀλλ' οἱ σοφώ-

καὶ ἐξῆλθε Νῶε, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ θηρία, καὶ πάντα τὰ πτήνη· καὶ πάν πετεινόν, καὶ πάν ἑρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, ἐξῆλθον ἐκ τῆς κιβωτοῦ. Γεν. ἡ. 18, 19.

τεροὶ τῶν χρονολόγων φρονοῦν, ὅτι ὁ Μωϋσῆς ἐννοεῖ τὸν δεύτερον μῆνα τοῦ πολιτικοῦ ἔτους, ὅστις περιελάμβανε μέρος τοῦ Ὀκτωβρίου καὶ μέρος τοῦ Νοεμβρίου, ὥστε ὁ κατακλυσμὸς ἤρχισε τὸ φθινόπωρον.

ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.

A. K. 1656

Μήν.

- A'. Σεπτέμβριος. Ὁ Μαδουσάλα ἀπέθανεν, 969 ἐτῶν ἡλικίας.
 Β'. Ὀκτώβριος. Ὁ Νῶε καὶ ἡ οἰκογένειά του εἰσ-
 ῆλθον εἰς τὴν κιβωτόν.
 Γ'. Νοέμβριος. Συνετρίβησαν αἱ πηγαὶ τῆς με-
 γάλης ἀβύσσου.
 Δ'. Δεκεμ. 26. Ἦρχισεν ἡ βροχὴ· καὶ διήρκεσε
 τεσσαράκοντα ἡμερονύκτια.
 Ε'. Ἰανουάριος. Ἡ γῆ κατέστη ὑποβρύχιος.
 ς'. Φεβρουάριος. Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει.
 Ζ'. Μάρτιος. Τὰ ὕδατα εἰς τὸ ὕψος αὐτῶν
 μέχρι τῆς 27ης, ὅποτε ἤρχισαν
 νὰ ὀλιγοστεύωσι.
 Η'. Ἀπριλίῳ 17. Ἡ κιβωτὸς ἀνεπαύθη ἐπὶ τοῦ ὄ-
 ρους Ἀραράτ, εἰς τὴν Ἀρμενίαν.
 Θ'. Μάϊος. Περιέμενεν ὁ Νῶε τὴν πτῶσιν
 τῶν ὑδάτων.
 Ι'. Ἰουνίου 1. Ἐφάνησαν αἱ κορυφαὶ τῶν ὄρεων.
 ΙΑ'. Ἰουλίου 11. Ὁ Νῶε ἀπέστειλε κόρακα, ὅστις
 δὲν ἐπανῆλθε.
 18. Ἀπέστειλε περιστερὰν, ἥτις ἐπα-
 νῆλθε.
 25. Ἡ περιστέρα, σταλθεῖσα καὶ δεύ-
 τερον, ἔφερεν ὀπίσω τὸν βλα-
 στὸν τῆς εἰλαίας.
 ΙΒ'. Αὐγούστου 2. Ἡ περιστέρα, σταλθεῖσα καὶ
 τρίτον, δὲν ἐπανῆλθε πλέον.
 Α'. Σεπτεμ. 1. Ἡ ξηρὰ ἐφάνη.
 Β'. Ὀκτω. 27. Ὁ Νῶε ἐξῆλθε τῆς κιβωτοῦ.

Εἰς τοὺς Μουσουλμάνους, Ἑθνικοὺς, Σίνας, καὶ Ἀμερικανοὺς, σώζεται πατροπαράδοτος ἡ μνήμη τοῦ κατακλυσμοῦ· ἀλλ' ἕκαστον ἔθνος διηγᾶται αὐτὸν κατὰ τὸν ἰδίον του τρόπον. Ὁ Ἰώσηπος φέρει τὸν Βηρωσσὸν εἰς μαρτυρίαν, ὅστις, ἀπὸ ἀρχαῖα ἔγγραφα ἐρανίζόμενος, περιγράφει τὸν κατακλυσμὸν σχεδὸν ὡς ὁ Μωϋσῆς· καὶ δίδει προσέτι τὴν ἱστορίαν τοῦ Νῶε, τῆς κιβωτοῦ, καὶ τῶν ὀρίων, ὅπου ἐκάθισεν. Ὁ Ἀβυδηνὸς διηγᾶται ὅτι ἀνὴρ, τὸνομα Σέσιστρος, ἔλαβε παρὰ τοῦ Κρόνου εἰδήσιν κατακλυσμοῦ, μέλλοντος νὰ καταποντίσῃ τὴν γῆν ἅπασαν· ὅτι ὁ Σέσιστρος, ἐμβὰς εἰς πλοῖον κεκαλυμμένον, ἀπ'στείλει πτηνὰ διὰ νὰ μάθωσιν εἰς ποῖαν κατάστασιν ἡ γῆ εὐρίσκετο· καὶ ὅτι τὰ πτηνὰ ταῦτα ἐπίστρεψαν τρίς. Τὴν ἱστορίαν ταύτην τοῦ Ἀβυδηνοῦ διηγᾶται καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Πολυίστωρ, προσθέτων ὅτι τὰ τετράποδα, τὰ ἐρπετὰ, καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ αἵρος, διεφυλάχθησαν εἰς τὸ πλοῖον τοῦτο. Λέγει καὶ ὁ Λουκιανὸς, ὅτι διὰ τὴν κακίαν τῶν ἀνθρώπων ἡ γῆ ἅπασα κατεκλύσθη, ἵστε δὲν ἔμεινεν ἐπ' αὐτῆς κἀνεὶς παρὰ τὸν Δευκαλίωνα, ὅστις κατέφυγεν ὑπὸ τὴν σκέπην πλοίου μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ καὶ τῶν ζώων. Ὁ Ἀπολλόδωρος, Ὁβίδιος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ὁμίλησαν περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος· ἀλλ' ἀνέμιξαν πολλὰ, τὰ ὁποῖα συμφωνοῦν μόνον μὲ τὰ περὶ τοῦ Νῶε ἱστορούμενα.

Ὁ μῦθος τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς γυναῖκος αὐτοῦ Πύρρας, λέγει τις, ὅτι ἦλθεν ἐκ παραχρᾶτος ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Νῶε. Κατὰ συμβουλὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὠκοδόμησεν ὁ Δευκαλίων κιβωτὸν, ἡ ξύλινον πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐναπεταμίευσεν παντὸς εἶδους ἀναγκαίας ζωοτροφίας, καὶ εἰσῆλθε μετὰ τῆς γυναῖκος αὐτοῦ Πύρρας, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ κατακλυσμὸν, ὅστις ἐπνίξε σχεδὸν ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα. Ὅλοι τῆς χώρας ταύτης οἱ κάτοικοι ἠφανίσθησαν· οὐδεὶς ἐσώθη πλην τῶν ὅσοι κατέφυγαν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψίστων ὀρίων. Ἀποδ' ἐπέρασεν ἡ πλημμύρα, ἐξελθὼν τῆς κιβωτοῦ ὁ Δευκαλίων, εὐρέθη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ. Ἐκεῖ ἐπρόσφερεν ὀλοκαυτώματα εἰς τὸν Δία, ὅστις, πέμψας τὸν Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν, ἠρώτησε τί ἐπεθύμει· ὁ δὲ παρεκάλει νὰ γίνῃ ὁ ἀνακαινιστὴς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· ὁ Ζεὺς ἐχάρισε τὸ αἶτημά του· καὶ ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ Πύρρα διετάχθησαν νὰ ῥίπτωσι λίθους ὀπισθεν αὐτῶν, οἵτινες ἐγίνοντο πάραυτα ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ὑποκρίπτεται δὲ καὶ πολλὴ ἀλληγορία εἰς τὰ ὀνόματα τοῦ πατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Προμηθέως, τοῦ νοουθετήσαντος νὰ οἰκοδομηθῇ τὸ πλοῖον, καὶ τοῦ πατρὸς τῆς Πύρρας, Ἐπιμηθέως, ὁ ὁποῖος ἔλαβε σύζυγον τὴν Πανδώραν, ἐστολισμένην μὲ χαρίσματα παρ' ὅλων τῶν θεῶν, καὶ τὸ κιβώτιον τῶν κακῶν ἔχουσιν, εἰς τὸ ὁποῖον, ἀνοιχθέν, ἀπέμεινε μόνον ἡ ἐλπίς.

Καὶ ὠκοδόμησε Νῶε θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ, καὶ λαβὼν ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀνήνεγκεν εἰς ὀλοκαρπῶσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε, Τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης, ὃ ἐγὼ δίδωμι ἀγαμέσιν ἐμοῦ καὶ ὑμῶν· τὸ τῶζον μου τ.θ.μ. ἐν τῇ σφέλλῃ, καὶ ἔσται εἰς σημεῖον διαθήκης ἀγαμέσιν ἐμοῦ καὶ τῆς γῆς. Γεν. η. 20. δ'. 12, 13.

Ο ΣΦΥΓΜΟΣ.

ΓΝΩΡΙΖΕΙ μὲν ἕκαστος, ὅτι μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐρευνᾶν καὶ παρατηρήσεων, ὅσας κάμνει πρὸ τῆς διαταγῆς ὁ προτεκτικὸς ἱατρός, εἶναι καὶ ἡ τοῦ σφυγμοῦ ἀκριβὴς ἐξέτασις· ἐπειδὴ ὅμως πιθανὸν ὀλίγοι ἀπὸ τούτων ἡμετέρους ἀναγνώστας νὰ γνωρίζωσι τὰ αἷτια τῆς ἐρεύνης, ἢ τὰ ἐξ αὐτῆς μανθανόμενα, ἐκρίναμεν διὰ ἀνωφελὲς ν' ἀπαριθμήσωμεν τινὰ τῶν κυριωτέρων.

Σχεδὸν περιττὸν εἶναι νὰ προεῖπωμεν, ὅτι σφυγμὸν λέγοντες ἐννοοῦμεν τὸν κτύπον ἀρτηρίας, καὶ ὅτι δι' ἐξέτασιν κοινῶς ἐκλήγεται ἡ ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς. Θεωρεῖται δὲ πρῶτον πάντων ὁ ἀριθμὸς τῶν κτύπων ἡ παλμῶν· ἐπειδὴ δὲ εἰς τοῦτο, καθὼς καὶ εἰς πᾶν ἄλλο ἱατρικὸν ζήτημα, ἀπαιτεῖται νὰ ἐξεύρῃ τις τὴν ὑγεινήν